

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. G. F. M. J. VAN GELDER, A. J. ODINOT, P. K. VAN MEURS, G. NAEFF,
E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN, MEJ. E. G. F. W. VAES.
VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.
No. 11.

ZATERDAG
16 DEC. 1916.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Rede gehouden door den President van het D. S. C., den heer J. C. Stoop.
Apollo, door C.

Tooneel.

Sonna, door Brd.

Gedachten en Gedichten

Een Sprookje, door A. G. M.

De lezing van Dr. Fred. van Eeden, over „De kleine Johannes”.

Ingezonden.

Zeer Geachte Heer C., door Wido.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.
Vervolg Nieuw-Ingeschrevenen. 1916-17.

Ontvangen boekwerken.

Mededeelingen.

Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

REDE

GEHOUDEN DOOR DEN PRESIDENT VAN HET
DELFTSCH STUDENTEN-CORPS, DEN HEER
J. C. STOOP,

BIJ GELEGENHEID VAN DE INSTALLATIE VAN DEN
NIEUWEN SENAAT, OP VRIJDAG 8 DECEMBER 1916.

Mijne Heeren Senatoren,

Honoraire en te installeren Senatoren,
Leden van het Delftsch Studenten-Corps.

Reeds een vijftien jaren is het gewoonte, dat de Senaatswisseling in een openbare Senaatsvergadering geschiedt. En dat het gesprokene bij zoo'n gelegenheid niet meer een intieme gedachtenwisseling is tusschen de verschillende Senatoren en Honoraire-Senatoren is te loven.

Het moment, waarop zij, die gedurende een jaar het Corps in lief en leed hebben vertegenwoordigd, hun zetels aan jongeren af staan; het moment, waarop weder een nieuwe Senaat, gekozen uit het Corps, zijn intrede houdt, dient plaats te vinden te midden der leden.

En tevens is dit een gelegenheid, die de aftredende President met beide handen aangrijpt, om hen met wie hij heeft samengewerkt een enkel woord van dank toe te voegen, en verder om zijn beschouwingen over het Delftsch Studenten-Corps, gerijpt in zijn Senaatsjaar, nog eens te brengen ten gehore van ieder.

En den nieuwen President wordt het mogelijk gemaakt, zoo hij nieuwe wegen wil inslaan, deze hier aan te geven met zijn redenen en inzichten erbij, zoodat het veranderen van koers geen verwondering zal wekken en niet zal schijnen een niet overwogen handelwijze.

Maar zeker nog wel de voornaamste reden om de overdracht op een openbare Senaatsvergadering te doen ge-

schieden, is, dat de Senaat zich gedrongen voelt om een moment als dit niet alleen te doen zijn een gewichtig oogenblik voor de betrokken Senatoren; de Senaat, gekozen uit en vertegenwoordigende het Corps, wenscht niet van een gebeurtenis, die het gansche Corps aangaat, een interne Senaatskwesitie te maken.

Want reeds te veel wordt de Senaat beschouwd als staande een eind van de gewone leden af, en toch kan het hem niet aangenamer zijn, dan het vertrouwen van ieder te bezitten en te weten, dat zoodra één der leden uitlegging of bespreking van iets wenscht, hij zich zonder schroom tot den Senaat zal wenden, in het bewustzijn te vinden een lichaam, dat niet een rotsvast eigen standpunt — gebouwd uit particuliere of bijzondere belangen — inneemt, maar een college, dat er naar streeft om het Corps te voeren volgens zijn beste weten en kunnen, en zoo te zijn de vertegenwoordiging van het Delftsch Studenten-Corps in de volste zin des woords.

En hoewel meestal bij een Senaatsoverdracht niet zoo vele Corpsleden aanwezig zijn; toch weten we, dat het hier gesprokene in druk verschijnt en zoo komt onder de oogen van elkeen, die belang stelt in ons Corps

Het is hier geen geheele Senaat, die zijn functies neerlegt om ze over te dragen aan een vijftal jongeren en op dit oogenblik spreekt niet als gewoonlijk de President hier zijn laatste herderlijke woorden. Maar toch wilde ik niet nalaten om deze wisseling in de openbare Senaatsvergadering te doen geschieden, temeer daar mijn installatie niet in 't openbaar plaats vond.

Dat dit niet geschiedde, geeft duidelijk aan, waar ik de opengevallen plaats innam (de zetel, die de heer Van Hasselt zoo noode verliet) dat ik mij aansloot bij de richting door dezen Senaat gevolgd.

Het is met vreugde, dat ik hier dit oogenblik benut om den heer Van Hasselt, hoewel geen directe voorganger van me, toch nog een woord van hulde en dank te brengen voor den langen tijd, waarin hij zijn krachten het Corps wijdde; maar bovenal voor zijn daadwerkelijken steun, die ik zoo plotseling geroepen tot de hoogste corpsfunctie, steeds van hem mocht ondervinden.

Maar ook mijn mede-Senatoren, zij die weldra hun functies zullen neerleggen, mag ik mijn dank niet onthouden; hun bijstand, die ik vooral in het begin van mijn praesidium zoo van noode had, werd nooit te vergeefs ingeroepen en het zijn ook zij, die een tijdlang slechts met hun vieren het Senaatswerk verrichtten.

Wanneer ik bedenk hoe gij Mispelblom Beyer ruim 1½ jaar Uw krachten wijdde aan het Corps, dan moet ik U daarvoor zeker dankbaar zijn.

Maar ook gij, die korter tijd Uw plaats aan het hoofd van het Corps hebt ingenomen; gij hebt allen getoond, dikwijls door het wegeijfere van persoonlijke genoegens, dat het belang van het Corps U zeer na aan het hart lag.

Deknatel, met welk een ijver en toewijding hebt gij U ingewerkt in de Corpsfinanciën, waarbij zich dit jaar nog de omslachtige afwikkeling der Sportvereniging voegde.

Rutgers, ofschoon gij U er niet geheel toe berekend voelde, gij hebt langen tijd noodgedrongen het praesidium waargenomen, en gij Harmens, die, hoewel de nederigste plaats in den Senaat innemend, zoo sterk hebt getoond hoeveel nuttig inwendig Senaatswerk er te verrichten valt, het Corps kan U allen moeilijk dankbaar genoeg zijn.

Ik mag dan ook wel verwachten, dat Uw treden uit den Senaat niet zal verhinderen, dat gij nog veel van Uw gedachten en steun het Corps zal wijden.

Ik dechargeer thans de heeren Mispelblom Beyer, Deknatel, Rutgers en Harmens als secretaris, thesaurier, archivaris en commissaris, om in hun plaats te installeren de heeren Hulshoff, Elion, v. Diggelen en Polis.

Mede-Senatoren,

Alhoewel het waarschijnlijk niet langen tijd zal zijn, dat ik het Presidentschap in Uw midden zal bekleeden, verwacht ik toch, dat deze maanden ons zullen brengen tot dat stadium van gemeenschappelijk samenwerken, dat slechts te bereiken is wanneer wij te zamen streven naar hetzelfde doel; op deze manier zal er geen plaats zijn voor kleine persoonlijke verschillen, en zal de last op onze schouders niet drukken, doordat het gewicht zoo juist over allen verdeeld is.

Vergeet nooit de hooge plaats, die ge inneemt; bedenkt steeds, dat gij zijt de vertegenwoordiging van het Delftsch Studenten-Corps; dat de buitenwereld het Corps toetst aan Uw daden.

Laat al ons streven steeds gericht zijn een Senaat te vormen, die het Delftsch Studenten-Corps waardig is.

Mijne Heeren, wij kennen elkaar nog weinig. De heer Elion heeft reeds zijn krachten aan het Corps gewijd in zijn functie van Almanak-redacteur, op zijn werklust en enthousiasme kunnen we zeker staat maken; maar ook de anderen hebben al veel aan onze studentengemeenschap gegeven, en ik ben dan ook overtuigd dat onze keus een gelukkige zal blijven.

Gij zult U nog niet direct thuisgevoelen te midden der Senaatszorgen, maar Uw voorgangers zullen U zeker willen bijstaan in de eerste moeilijke tijden, en weldra zult gij zien, hoe bij het verkrijgen van dieper inzicht, ook Uw liefde voor het Corps zal groeien.

Mijne Heeren, Leden van het Delftsch Studenten-Corps.

Ik wil voor U hier niet een program opstellen van wat deze Senaat U zal bieden, want uit de aard der zaak zal dezelfde richting gevolgd worden als het laatste jaar.

In plaats daarvan wil ik U doen zien, hoe ik denk over de belangrijkste onderwerpen ons Corps aangaande, onderwerpen waarover ook gij Uw gedachten wel eens zult hebben laten gaan.

Hierdoor zal ik als vanzelf in de gelegenheid zijn, U de richting aan te duiden, waarin onze werkzaamheden zich zullen bewegen.

Over den groentijd zal ik het niet hebben, mijn opvattingen daaromtrent heb ik U reeds duidelijk genoeg in de Inauguratie-rede gegeven.

Ik wilde U spreken over het Corps *zelve*, over deze wereld in het klein, waarvan niet-gestudeerden dikwijls blijk geven zoo weinig te begrijpen; deze wereld, waarin zoo juist wordt aangevuld, datgene wat ontbreekt aan het technisch onderwijs om de studeerenden te maken tot *mensen*, in de volste zin des woords; om hen te doen groeien niet alleen tot technisch-bekwamen, maar hun ook te geven die menschenkennis en karakterrijpheid, die noodig is voor dengene, die later een leidende betrekking in de groote maatschappij dient in te nemen.

En sprekende over het wezen van het Corps, toon ik U tegelijk mijn gezichtspunten ten opzichte van de plaats, die het Corps in de studentenwereld moet innemen.

Het eerste wat elk buitenstaander zal treffen is: dat het Corps niet meer alle studeerenden onder zijn vanen vereenigd vindt; een toestand, die in de eerste jaren van het Corps ieder student allerzonderlingst zou toegeschreven hebben.

En wanneer dit zoo veranderd is, dan dienen we ons af te vragen hoe dit zoo gegaan is en of wij nu het principe moeten laten varen om te trachten alle studeerenden in het Corps te vereenigen.

Ik geloof niet, dat iemand, die een weinig thuis is in de geschiedenis van het Corps en ook in het tegenwoordig Corpsleven, deze laatste vraag ontkennend zal kunnen beantwoorden.

Het Corps moet blijven de organisatie, die de studeerenden aan de Technische Hoogeschool vereenigt en daar de toestanden, de studie en de studeerenden betreffend, zoo uitermate sterk veranderd zijn, dient ook het Corps zich naar deze nieuwe stroomingen te richten.

Maar laten we toch wel uitermate voorzichtig zijn, dat we niet klakkeloos groote hervormingen aanbrengen en in een vlag van opgewondenheid oude tradities wegruimen, want wij dienen niet alles op te offeren aan het numerieke aantal van het Corps ten koste van de innerlijke kracht.

En wij hebben ook de moreele verplichting tegenover hen, die ons het Corps met zijn vele gebruiken hebben nagelaten, dat we zooveel piëteit hebben voor hetgeen zij aan ons overdroegen, dat we niet, zonder het zeker weten, een beteren toestand te scheppen, met de tradities mogen breken.

Wij dienen wel te beseffen, dat zoo we veel van het oude over boord wierpen om hen te omvatten, die de studie meer beschouwen als een voortgezet burgerschoolonderwijs, er niet van vooruitgang sprake zou zijn.

Want hoevelen studeeren tegenwoordig hier niet, die slechts

even in Delft toeven om enkele colleges te loopen, en dan direct weer terugkeeren naar den huiselijken kring; die niets van zich wenschen te geven aan een studentengemeenschap, omdat zij in 't geheel niet voelen wat het woord „student” omvat. Zij zullen niet de minste kracht aan het Corps geven, en ook niet het minste ervan ontvangen.

Uit het Corpsoogpunt bezien, is het wel zeer jammer, dat Delft in zoo'n bevolkingscentrum gelegen is; en ik geloof uit een studie-oogpunt evenzeer.

Maar er zullen er ook nog zijn, die zich wel voelen „student” in de volle beteekenis en om een of andere reden geen lid zijn van het Corps; het is aan ons allen om hun bezwaren uit den weg te ruimen.

Bij het beschouwen van dit alles moeten we wel in het oog houden, dat het Corps eerst alle studenten omvatte en dat langzamerhand bij sommige bezwaren ontstonden, zoodat zij zich buiten die maatschappij stelden, in stede van te trachten die maatschappij naar hun inzichten te verbeteren. Dus waren zij het, die de eenheid verbraken, tweedracht zaaiden in de studentenwereld en een toestand schiepen, die we niet als juist kunnen beschouwen.

Het is niet aan ons anderen te veroordeelen, maar aan anderen kunnen we ons spiegelen.

Laat mede een Corpsdiaal zijn de eenheid te herstellen en laten we vooral niet bevreesd zijn voor een wrijving van gedachten in het Corps zelve; dit kan slechts ten goede kome aan de kracht en ontwikkeling van onze corporatie.

Deze wisseling van inzichten over en weer hoeft in 't geheel niet persoonlijke antipathiën te verwekken, iets wat zoo licht gebeurt in een vergadering, waar men niet rustig zijn beschouwingen kan vertellen, maar als vanzelf gedrongen wordt in twee partijen.

Laat u daarom vooral niet weerhouden, om voordat een vergadering plaats vindt, er rijpelijk in vriendenkring over te praten en zeker ook met hen, die geroepen zijn om het Corps te leiden.

Mijne Heeren, moge steeds al onze handelingen geleid worden door de liefde voor ons Corps, dan kunnen we met vertrouwen de toekomst tegemoet gaan.

Ik heb gezegd.

„Apollo”.

Alweer behoort de jaarlijksche uitvoering van ons muziekgezelschap tot het verleden en is, niettegenstaande de moeilijkheden, waarmede „Apollo” te kampen heeft en waarvan ook de heer Stoop in zijn uitstekende toespraak gewaagde, opperbest van stapel geloopt, dank zij het onvermoeid werken van het bestuur.

Het concert werd geopend met een „Serenade” voor strijkorkest van den heer Roll, een werk, dat o. i. weinig diepte bezit, doch voor het gehoor aangenaam aandoet en dat dan ook een warm applaus van het publiek mocht ontvangen. In het „Adagietto” gaf de heer Hulshoff zeer mooi zijn solo weer, hoewel hij moeite had om boven het orkest uit te komen, dat hier een weinig te hard speelde. De overige gedeelten werden door het orkest goed vertolkt, alhoewel het slechts één keer repeteeren met de versterking merkbaar was. De Spaansche Rhapsodie voor cel en piano van Oberstadt, welke met de Serenade het eerste gedeelte van het programma vormde, werd door den heer Van Isterdael en den componist op onvergelykelijke wijze vertolkt en veel van het onbegrijpelijke, dat dit werk voor degenen, die het voor het eerst hooren, heeft, is door het vlekkelooze spel der beide heeren weggenomen.

Meer kon ik dan ook den Haagschen cellist apprecieeren in de stukjes na de pauze, o. a. in de Elegie van Fauré; hier liet hij zijn instrument zingen en vertolkte het zoo overbekende en toch altijd weer zijn bekoring hebbende werk op een wijze, die wij wel niet dikwijls meer zullen hooren. Na Dvorák had hij zoo'n geweldig succes, dat hij ons nog liet genieten van het melodieuze „Andantino” van Padre Martini.

Ook den pianist konden wij bewonderen in Chopin en Liszt's 12e Rhapsodie, welk laatste werk ons alleen kon boeien door de merkwaardige techniek, die Oberstadt hierbij ten toon spreidde. In het toegiftje, dat ook hij moest geven, hadden wij evenals bij Chopin, gelegenheid ook het bijzondere muzikale, dat zijn spel kenmerkt, te bewonderen.

Evenals de dirigent kregen ook de twee solisten kranen, die bij monde van den President, den heer Hulshoff, met eenige welgekozen woorden, die echter helaas door het rumoerig enthousiasme van het publiek grootendeels verloren gingen.

De drie orkestwerken na de pauze, „Vorspiel” uit „Man-

fred" van Reinecke, „Ole Bul" van Svendsen en vooral de „Athalia"-marsch werden uitstekend vertolkt. Vooral de met schwung gespeelde Priestermarsch lokte een krachtig applaus uit.

Rest mij nog een onaangename taak om te vermelden, dat van onze hoopvolle verwachtingen na de uitvoering van het groenenorkest, al heel weinig is overgebleven. Van het toch vrij groote ensemble waren vertegenwoordigd . . . vijf strijkers, terwijl de heer Slothouwer zich zeer verdienstelijk maakte door de begeleiding van het laatste nummer op zich te nemen. Wij moeten zeggen, dat het eerste jaar zich in deze zaak werkelijk zeer fraai heeft gedragen en dat we nog steeds moeten wachten of de inauguratiedag een aanwinst voor ons Corps bleek te zijn. Wij zijn zoo vrij, om het, voor het oogenblik tenminste, sterk te betwijfelen.

Het is hier de plaats om hulde te brengen aan twee heeren, die Apollo, om zoo te zeggen, wel in een gouden lijstje mag zetten. Ik bedoel den heer De Kat, die, reeds ongeveer 10 jaar afgestudeerd zijnde, zich weer de moeite nam om mede te spelen en den zware taak van Concertmeester op zich nam, en den heer Ortt, die zich altijd en altijd maar weer beschikbaar stelt om zijn zoo gewaardeerde diensten Apollo aan te bieden.

Hulde ook aan het zestal eerstejaars, die zich niet door het misselijke gedrag van hun collega's lieten influenceeren.

Het Bestuur kan met voldoening op dezen zoo welgeslaagden avond terugzien.

C.

TOONEEL.

SONNA. Indisch tooneelspel in drie bedrijven door: JAN FABRICIUS.

Na „De Rechte lijn" en „Eenzaam" van dezen tooneelschrijver, die gevoelig en goed zijn, waren m'n verwachtingen hoog gespannen, want 't liet zich zoo aanzien nog betere werken van hem te zullen krijgen. Maar alles wat nu uitkomt is slecht. Zoo ook dit werk.

Een inlandsche vrouw, Sonna, wordt 't kind, dat gekomen is uit 't samenleven met een Hollander, Bart Velsen, door dezen op linksche wijze afhandig gemaakt. Ziehier de intrigue. 't Is alles echter niet uitgedacht en geschreven, maar 't spel is in elkaar geflanst. De personen zijn poppen, die spreken, ze leven niet.

Fabricius springt ook al heel raar met Sonna om. Aan 't eind van 't eerste bedrijf staat: („stopt haar tot een balletje saamgeknepen kanten zakdoekje in den mond om het niet uit te schreeuwen, wijl het volgens de zeden van haar volk een grof misdrijf tegen de goede vormen zou wezen om eigen gemoedsaandoeningen niet zoo lang mogelijk te beheerschen enz.") en in 't laatste bedrijf o.a. in 't 5^e en 8^e tooneel spreekt Sonna bijna vijf minuten aan een stuk. Dat kan ik niet met elkaar overeen doen stemmen.

Mogelijk zal een oosterling zich wel eens laten gaan, maar dan zal hij nooit, dat, wat z'n bewogenheid opwekte met zooveel woorden, redeneerend iemand en zeker geen blanke aan 't verstand trachten te brengen. Sommige deelen zijn lachwekkend leelijk, o.a. ook in dat 5^e tooneel:

(„Van nu af spatten de woorden van den dialoog uitelkaar als vonken uit een vuurwerk, knetterend en teugeloos wild.)

Sonna. Dat kan niet! Niti heeft het me zelf gezegd.

Bart. Wat weet Niti van de wet!

Sonna. Ik wil m'n jongen houden!

Bart. Ik ook en hij blijft hier!

Sonna. Ik neem hem mee!

Bart. Je neemt hem niet mee!

Sonna. Ja! Bij Allah!

Bart. Neen! Bij God!"

Enz., enz., ja, nee, ja, nee. 't Vuurwerk was zeker een beetje nat.

Er is geen enkel stuk in dat ook maar een beetje dragelijk lijkt. Sonna is een leelijk monster.

Brd.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Een Sprookje.

Het was een zonnige dag op de wei.

Wit stonden de margerieten, hoog op hun sterke stelen, zij richtten zich, strekten zich uit om te groeien boven het strevende gras, dat groende alom. En daar, als de wind ze te pakken kreeg, bogen zij en bogen, telkens en telkens

weer in onvermoeide dartelheid. Zij stoeiden met den wind, die trok en plukte aan hun witte bladen; een frisch en heerlijk spel.

Toen opeens was de wind weggevlucht en een oogenblik konden zij wat uitrusten en zich koesteren in de zon, die hen moederlijk toelachte. Heerlijk om zoo te staren in dat warme gezicht met lieve flikkering der oogen en zij genoten, de margerieten, wijd, wijd open staarden de bloemen omhoog om warmte, zooveel zij konden, te genieten. Strak stonden zij en allen en het was doodstil op de wei.

Toen waren twee menschen door de wei gegaan en zij hadden de margerieten gezien, die hen aankeken met oogen groot van ergernis, want zij vonden, dat hun stilte verstoord was. De menschen zagen die ergernis niet, zagen alleen de groote gouden harten, met oogen zeiden zij, die hen aanstaarden en hulde brachten, als begroetten zij den mensch als koning der schepping.

Maar na een poos, toen de menschen neergezeten waren, ergerden zij zich niet meer zoo, de margerieten, als zij wel gemeend hadden. Het viel hun mee. Zij hadden luidruchtige domme-menschen verwacht, die hun stilte zouden verstoren en de schoonheid verbreken, die door eenheid van gedachte uit hen ontstaan was, maar dit waren bescheiden domme-menschen, die in hun kalm-bewegen één schenen te zijn met de schoonheid, die hen omringde. En zij zagen goed, de margerieten, want deze menschen voelden de weldoende warmte, die van de zon kwam, zij zagen den vriendelijken schijn, die hen verwarmde en verheugden zich in de atmosfeer van liefde, die hen en alles om hen vervulde.

Alleen de margeriet, die juist bij hun hoofden groeide, had gehoord, hoe zij de ergernis der margerieten als hulde uitgelegd hadden, de anderen hadden 't niet verstaan, omdat er fluisterend gesproken werd, en hij lachtte, lachtte, dat zijn blaadjes trilden en zijn bloemhoofd schudde op den steel.

„Wat konden zulke menschen toch dom en verwaand zijn!"

Maar hij was onvoorzichtig geweest, die groote margeriet, die dicht bij hun hoofden groeide, want de menschen hielden plotseling op met fluisterend-spreken. Toen zei een van hen:

„'t Was net of ik zachtjes lachen hoorde?"

„'t Zal de wind geweest zijn," zei de ander en zij keken om zich heen

„Mag ik je deze margeriet geven," fluisterde de eerste „Dankje", zei de ander en de stem vlood schuchter heen, als bang de heiligheid der stilte te verstoren, bang voor het eigen zwak geluid.

De margerieten kregen opeens een gevoel of er iets plechtigs gebeurde en verwonderden zich.

't Was een heele tijd stil. Toen dachten de margerieten, terwijl zij hun ergernis vergaten, iets, waarover ze zich later erg schaamden: „Het zijn twee lieve domme-menschen, en zij benijdden de margeriet, die nu fier stak op haar witte blouse met zijn stengel door een fijn speldje, met mooien glans. Ja, zij benijdden hem wel en eigenlijk was 't niet goed voor hem, zoo dachten ze, want hij meende zich toch altijd al beter dan de anderen. En hun afgunst rees onrustbarend, toen opeens het meisje voorzichtig de bloem tusschen haar vingers nam en zacht, o zoo zacht kuste en de margeriet had juist in haar oogen kunnen kijken, lieve, zachte, warmblauwe oogen, net hemelblauw vond hij en op 't oogenblik, dat zij hem gekust had, hadden die oogen geglansd met een verrukkelijk diepen gloed; toen hadden zich haar oogen gesloten, heel even.

En zij was plotseling opgestaan en haar gezicht leek als door avondzon beschenen en hand in hand waren zij verder gewandeld, voorzichtig om geen margerieten te vertrappen, hand in hand, en nog langen tijd zagen zij haar hoofd lichtglanzend door de zon, die met den wind stoeide in haar krullend haar.

„Zijn alle menschen zoo?" had een knopje gevraagd aan een wijd-uitgespreide margeriet, die hem juist alle zonlicht benam.

„Neen, o neen", had het somber geklonken van boven en een bedenkelijk wiegelen van den bloem, kondigde een gewichtige uitspraak aan.

„Ongeveer alle menschen zijn verregaand egoïst en denken alleen om zich zelf en hun soort, denken, dat alleen dieren werkelijk leven, omdat zij piepen, als zij pijn hebben en beweeglijk zijn". Zijn bloem was weer tot rust gekomen en opnieuw bevond de knop zich in de schaduw.

„Wij bloemen daarentegen zijn van een veel beter allooi en huldigen het beginsel der naastenliefde en al ons streven is hierop gericht, en 'tis om deze reden, dat wij groot moeten worden, als wij de kracht in ons voelen, grooter dan alle anderen, opdat wij een blik krijgen over de bloemen en hun wijze van leven, opdat wij bestraffen kunnen, waar dat noodig mocht zijn en helpen met de talenten, die ons

gegeven zijn. Geen is hier beter van doordrongen dan ik en wij kunnen ons dan ook niet dankbaar genoeg voelen over de gaven, dien wij in ons bezit weten".

Hier zweeg hij een oogenblik, want zijn gedachten schoten zijn woorden vooruit en trouwens een blaag, die nog niet eens open was, zou zijn gedachten toch niet kunnen volgen en wat zou 't dan voor nut hebben zich verder te explicereen?

"Zou ik net zoo groot kunnen worden als u?" vroeg het knopje met een zacht stemmetje, want het voelde groote eerbied voor zijn groote buurman, die zooveel wist en zooveel zien kon, maar de groote glimlachte eventjes, een enkel blad krulde wat op, alleen bij het idee en hij hield zich, of hij het niet verstaan had.

En ons knopje vroeg zich ernstig af, of het voor hem mogelijk zijn zou grooter te worden, dan zijn groote buurman, omdat hij dan zooveel zou moeten groeien en daarvoor was eten noodig en nu al had hij moeite om in 't leven te blijven en zeer moedeloos geworden, liet het zijn kopje hangen tegen den steel tot de zon wat gedaald was aan den hemel en met zijn stralen, zijn lijfje koesterde en de knop ophief, als had zij medelijden.

"Jullie spraken daar over menschen", klonk plotseling een scherpe stem. 't Was een paardebloem, die heel geleerd was, dat wist iedereen.

"De menschen zijn allemaal slecht, allemaal zonder uitzondering en altijd geweest ook, mijn grootvader sprak er ook al over en die had het weer van zijn overgrootvader, toen waren zij al net eender. Wat je nu zag van de menschen, leek je goed? Het was niets als een phase, zeg ik, een phase, zijn stem schetterde tusschen het gras en de bloemen en had hem plotseling doen wakkerschrikken, nu luisterden zij gretig. Het was een poos stil, zooals het trouwens altijd stil was, als de geleerde-paardebloem sprak.

Er werd zwaar geknikt en de wind kwam ijlings aangestoven, want hij wilde, dat er alleen voor hem gebogen zou worden.

"De mensch", alzoovervolgde spreker, "is een uiterst laagstaand wezen, zeer laag op de ladder, die voert van hel, via aarde naar hemel, dan volgen de dieren, ik denk eerst de groote en dan de kleinere, maar dit durf ik niet met zekerheid te zeggen, omdat ik daar nog geen zuivere studie van gemaakt heb."

"Wat is hij bescheiden", fluisterden enkele margerieten, die dicht bijeen stonden. Ssrtt ritselde onze groote margeriet, 't was ongepast om zoo te interrompeeren en 't getuigde van geen opvoeding.

"Wat daar gezegd was, wist hij trouwens allang, veel nieuws zou hij hier niet leeren, maar bescheidenheid past den werkelijk grooten" en hij deed of hij luisterde.

Een eereprijsje had zoiets gemompeld als blaaskaak, maar het was gelukkig onopgemerkt voorbijgedreven.

"Het hoogst op de ladder staan de planten, ik heb maar om mij te zien en ik vind steeds terugkeerende bewijzen". Er werd vriendelijk geknikt en de wind, die ook was komen luisteren, suiste even als goedkeuring.

"Vind u het niet vreemd", zei een margeriet, "maar is u dat ook zoo, ik geloof, dat het door mijn belangstelling in hem komt, maar hij komt mij als heel groot voor, veel grooter, dan wij".

"Inderdaad", zei de aangesprokene, "ik had het eerst zoo niet bemerkt, maar nou u 't zoo zegt, het is een paardebloem van aanzienlijke afmetingen, inderdaad een reuzen-paardebloem en velen vonden dit met haar.

Een tweede sssrr nu van den wind, stopte dit gesprek. "Wij planten", en hij zette zijn stem wat uit, want hij sprak weer voor een groot publiek en vruchtbaar gehoor, "wij planten zijn, wat wij zoo noemen, een hoogere orde van incarnatie".

Er was een kort oogenblik van stilte, om zijn woorden te laten doordringen, bezinken en wortelschieten, zooals hij na afloop tegen een broederpaardebloem bescheiden lachend zei:

"Ik ben ervan overtuigd, dat wij, zooals wij hier bij elkaar zijn, allen eens menschen zijn geweest, natuurlijk korter of langer tijd geleden; wij zijn dus wel vooruitgegaan maar, merkte hij vaderlijk glimlachend op en hij wiegde heen en weer met een groot groen blad, "pas op, laat u dat door mij gezegd zijn, gij kunt ook terugglijden. Netjes groeien in eer en deugd alleen, zal u van een val kunnen behoeden".

"Komaan, dan in alle eer en deugd", zei een spotziek madeliefje met rozige tipjes aan haar kroontje tegen haar vrijer, een vergeetmijnetje en zij omhelsden elkaar, dat niemand het zag.

Het was al donker geworden, merkte men, toen de spreker ophield en een ieder haastte zich, te gaan slapen, met dat tevreden gevoel van zich beter weten dan anderen en met het bewustzijn, diep te kunnen vallen, maar dit uit eigen kracht te kunnen voorkomen.

Flets en fletser werden de rozige kleuren der ondergaande zon. Het karmijn verbleekte, een lichte streep was al wat bleef van de kleurige stapelende wolken, die zacht de zon toedekten. En ook deze verdwenen, en er heerschte vredige rust op de wei, waar nog zoo kort tevoren en woelige bloemenmenigte stond.

En toen de elfen kwamen, in los fladderende gewaden als nachtelijke kapellen vonden zij allen in rust; alléén een margeriet stond met heftig rillende blaadjes en droomde, dat hij mensch was.

A. G. M.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Dinners.

Jachtschotels - Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33-35 - DELFT.

VERSCHEENEN:

DE VIJFDE DRUK VAN

HERMAN GORTER - MEI.

== f 1,50 ==

LOKALEN

voor vergaderingen enz. beschikbaar
CHOORSTRAAT 16a. - TELEF. 417.

Tarief aan te vragen aan den concierge.

DRAAGT UW

DRUKWERKEN

OP AAN DE

DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.

KOORNMARKT 62.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 16 DECEMBER 1916. No. 11.

De lezing van Dr. Fred. van Eeden over „De Kleine Johannes”.

Van „De Kleine Johannes” kent het overgrote deel van het publiek slechts het eerste deel, terwijl toch in het oog van den schrijver het eerste slechts een inleiding is tot de beide volgende, die den eigenlijke kern van het werk vormen. Het eerste deel werd geschreven, toen de schrijver eerst 23 jaar oud was en de volgende deelen zijn dan ook het product van rijper inzicht.

De tekst volgende, verklaarde de spreker de beteekenis der figuren en de bedoeling, die hij gehad heeft door hen in het leven van Johannes te doen optreden. Johannes leert reeds vroeg het menschenleven zien als een leven, bezwaard door een vloek en verwacht de komst van „Het Wonder”, de plotselinge opheffing der causaliteitswet, dat het leven goed zal maken en de vloek opheffen. „Het Wonder” komt echter niet, maar door Windekind wordt hij ingeleid in het eenvoudige natuurleven, dat, hoewel niet met een vloek bezwaard en zonder zonde, toch minderwaardig is aan het menschenleven. Door den kabouter Wistik, den groote drang naar weten, naar omvatten, uit het natuurleven gelokt om naar het boekje te zoeken, dat het geluk brengt, d. i. naar het allesomvattende weten.

Maar hierdoor komt hij in aanraking met Pluizer, den demon van het materialisme, die hem aantoonde, dat alles in den dood eindigt, dat dit het eenige zekere is. Ook Dr. Cijfer, het verpersoonlijkte materialisme geeft hem die grens van het weten aan.

Aan het sterfbed van zijn vader leert Johannes de waarheid kennen, dat de dood niet het eind van alles is, maar slechts het verdwijnen der stof beteekent.

Hij wendt zich van Pluizer en Dr. Cijfer af.

Over de zee komt de verlosser tot hen in de gedaante van een mensch, maar meer dan een mensch, de Verlosser, die de vloek zal opheffen. Het ontvluchten van de menschenwereld, noch het zoeken naar wijsheid, kunnen de verlossing voor den mensch brengen; deze is slechts te bereiken door het trachten den naaste te redden. Hiermee eindigt het eerste deel.

In het tweede deel leert Johannes aan de hand van den Geleider, die onder den naam oom Markus schamel gekleed, met hard werken zijn brood verdient, den mensch kennen. De armen, de eenvoudigen zien intuïtief in Markus den Heiland en ook Johannes besluit met al zijn vermogens aan het reddingswerk te zullen werken. Hij leert Marjon kennen, de zin der aardse liefde, en haar zwarte zuster, de onzuivere liefde. Bij tante Serena leert hij het zachte leven en de beminnelijke vroomheid kennen en vergeet daardoor den Geleider en Marjon, tot de natuurgod Pam hem de bron van het knusse leven van tante Serena aanwijst; het boompje waaraan gouden appeltjes groeien, het onnatuurlijke en misdadige leven van de rente van uitgezet kapitaal en hij ziet het kleine hiervan in, verlaat haar en trekt met Marjon weg, Duitschland in. Hier leert hij de vreugde kennen van te leven door eigen verdiensten, door zijn gedachten op wijzen van Marjon door hen beide gezongen. Zoo leert hij de kunst kennen, die schoonheid vindt in ellende, die ons een glimp van de goddelijke harmonie doet zien, als een werkzaam deel bij de komende verlossing der menschheid. In de gravin Dolores leert hij de egoïste verfijning in eigen kring en in Van Lieverlee den decadent van opperste verfijning, die zichzelf, verblind door den waan, als middelpunt beschouwt, kennen. Door de liefde, door Marjon, wordt hij uit dit milieu gered. De begrafenis van Pam, die hij bijwoont en de terugkomst van den Geleider geven het einde van de werking der eenvoudige natuurkrachten op de menschheid aan en dat de verlossing voorwaarts naar den geest van den verlosser plaats moet hebben. Zich hieraan te wijden is de hoogste taak en het hoogste geluk.

In het 3e deel raakt Johannes in de hel van den eenigen bestaanden duivel, den Waan, maar wordt gered door zelfbeschouwing en inzicht, hetgeen in het boek aangegeven is als het volgen van de ster die ontstaan is uit een boek, zijn dagboek (Johannes Viator), door de duivelen omhoog geworpen.

Aan Markus' zijde leert hij alle lagen der maatschappij kennen; overal ontbreekt de willende, begrijpende liefde. Markus predikt de ware kerk en het waarachtig koningschap en sterft door de hand van het volk.

Johannes' visioen van de toekomstwereld is volgens spreker geen utopie, maar een zeker komende toestand, die, hoewel nog aardisch, den overgang naar den geestelijke staat gemakkelijk maakt.

Spreker wees er op, hoe Markus evenals Jezus op wonderwijze op aarde kwam en den vorm had van een eenvoudig man en door het volk niet herkend werd. Zijn denkbeelden zullen de wereld verlossen, ofschoon hij zelf heenging. De willende liefde is het eenig middel tot redding van het menschengeslacht.

Na de pauze beantwoordde Dr. v. Eeden verschillende uit het publiek gedane vragen, en las eenige zijner gedichten voor.

INGEZONDEN.

Zeer Geachte Heer C.

Naar aanleiding Uwer laatste muziek-recensie, zei het mij vergund even een kleine opmerking te maken, n.l.

Het komt m. i. de waarde Uwer kritieken ten goede, wanneer U zich daarin onthoudt van insinuaties als U nu aan 't adres van den heer Baton gelieft te debiteeren.

Als U het met de opvattingen van den heer Baton oneens is, is dat „une question de goût qui ne se dispute pas”.

Maar deze meening zoude U mogelijk aannemelijker kunnen maken door een logische argumentatie, geenszins door het smalende: „dat genoemde dirigent net zoo veel muzikaliteit in zijn heele hoofd heeft, als zekere Hollandsche dirigent in zijn pink”.

De twee zinnen die daarop volgden deden mij, U kennend, denken aan de bekende woorden van den Senator Cato: „Bovendien is mijn meening dat menschen, die dansen, leege poppen zijn”.

WIDO.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

De rector-magnificus brengt in herinnering dat, overeenkomstig art. 28 van het K. B. van 25 Juni 1905, Stbl. No. 215, de Kerstvacantie aan de Technische Hoogeschool dit jaar zal aanvangen op Zaterdag 23 December a. s. — op welken dag dus geen onderwijs zal worden gegeven — en eindigen met Zaterdag 6 Januari 1917.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 6 December 1916, No. 19994, Afdeling O., is voor het tijdvak van 6 December 1916 tot en met 31 Augustus 1917, benoemd tot assistent voor de algemeene en toegepaste microbiologie aan de Technische Hoogeschool te Delft, J. de Graaff, Oostsingel 15, te Delft.

Vervolg nieuw ingeschrevenen.

P. J. Roelfsema, T.

Reserve 2e Luit. Interneeringsdepot, Harderwijk.

ONTVANGEN BOEKWERKEN.

DE VADERLANDSCHE NIJVERHEID IN KOMENDE JAREN, door MAX PACKER.

THE WAY OUT, by Dr. S. VAN HOUTEN.

MEDEDEELINGEN.

Er zijn hier in Delft pogingen aangewend om te komen tot een vereeniging of club, waar maatschappelijke problemen zouden worden besproken, omdat gemeend werd, dat de technische student vooral in deze tijd daarvoor belangstelling moest voelen.

Resultaat is geweest, dat al één bijeenkomst is gehouden, terwijl de volgende zal plaats vinden op Maandagavond 18 December, 8 uur, in een zaaltje van „Ons Huis”, (Oude Delft).

Tot het bezoek hiervan wordt ieder, die belangstelling voelt voor een dergelijke club, uitgenodigd.

Per abuis is 't onderschrift van het commentaar bij „Invloed van litteratuur” weggevallen. Dit moet zijn: „Dirk”.

CORRESPONDENTIE.

De Redactie zou gaarne de naam weten van hem, die „Gedachten over Oorlog en Vrede”, Sept. 1916, toezond.

PAANAKKER & Co.,
BINNENWATERSLOOT 32.

GROOTE KEUZE IN:

**Heeren-, Dames- en
Kinderschoenwerk.**

Electrische Maat- en Reparatie-Inrichting.

Voor het
**Omlijsten van
Corpsdiploma's**

met rood linnen rand
of rood houten lijst

beveelt zich aan de

Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN Jr.
BINNENWATERSLOOT 33-35, DELFT

Wegens sterfgeval te koop: een prachtige verzameling

Oud-Indische Wapens.

Dagelijks te bezichtigen: OUDE DELFT 172, Delft.

TE HUUR aangeboden, wegens dienstverlof:
zeer groote Suite met 1 groote of
2 kleine Slaapkamers,
vanaf 1 Januari. Adres Oude Delft 37.

W. J. VAN NIEKERK,
CHOORSTRAAT 33.

Uitzenden van Diners.
TELEFOON 607.

VAN EEN GOEDE BEKENDE.

Heden verscheen een nieuw werk van

H. SALOMONSON

De Collage van Ferdinand Volnay,

2 dln f 4,90.

Een levensbeeld, een uitbundig geroemd boek
van hooge literaire waarde.

Dit boek zij zijn vele vrienden te Delft warm aanbevolen.

Voorhanden bij de

Technische Boekhandel en Drukkerij J. Waltman Jr.

Binnenwatersloot 33-35, Delft.

Teekenborden, Teekentafels, Teekenhaken, Driehoeken, Passerdoozen,
Rekenlinialen, Mallen, Teekeninkten, Potlooden, Gummi, enz., enz.,

steeds in grooten voorraad in de Afdeeling TEEKENBEHOEFTE van de
TECHNISCHE BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr. — BINNENWATERSLOOT 33.